

Arrest

nr. 211 115 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Regentschapsstraat 4
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 december 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 23 mei 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 26 februari 1999. U heeft vrijwel heel uw leven in Basra gewoond, steeds in het ouderlijk huis. Rond 2013 bent u naar Ajman in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) gegaan. U bent hier naar school gegaan, omdat u niet de mogelijkheid had om in Basra uw schoolloopbaan verder te zetten. In de VAE heeft u bij uw tante gewoond. Uw moeder A.(...) M.(...), A.(...) S.(...) B.(...) (CGVS: (...); OVnr. (...)) verbleef al die tijd nog in Basra, maar heeft op 6 februari 2015 in België asiel aangevraagd. U bent van de soenitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) A.(...) M.(...) en de confederatie (qabila) A.(...) S.(...).

Uw vader is een artiest in Irak en werd omwille van zijn beroep geïntimideerd door sjiitische militante groeperingen. Uw vader raakte op een gegeven moment vermist evenals uw broer O.(...).

Eind 2014 is uw moeder Irak ontvlucht. U kon door de gebeurtenissen met uw vader en uw broer O.(...) uw studies in de VAE niet meer voortzetten. U bent met uw moeder mee gevlucht naar België. In België aangekomen bent u door toedoen van de smokkelaar in een auto ongeluk verzeild geraakt. Uit angst voor de Belgische autoriteiten besloot u om terug te keren naar de VAE. Een vriend uit Turkije heeft de hele reis voor u geregeld.

Rond 10 november 2015 besloot u om nogmaals naar België af te reizen om met uw moeder herenigd te worden, nadat uw moeder de status van subsidiaire bescherming heeft verkregen in België op 31 juli 2015. Via een smokkelaar heeft u een visum bekomen voor Italië. U bent vervolgens van Dubai naar Milaan gevlogen. Op 12 november 2015 heeft u België bereikt. Op 10 december 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart neer. Op 26 januari 2017 heeft u ook nog de originele documenten neergelegd: de woonkaart van uw vader, een rantsoenkaart, nog een ID kaart en de envelop van DHL waarmee de documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw moeder beroept. Aangezien de status van subsidiair beschermde van uw moeder is opgeheven, dient te worden besloten dat ook voor u de grond is komen te vervallen om u de status van vluchteling of subsidiair beschermde toe te kennen. U bent er evenmin in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit hoofde hiervan is de beslissing van uw moeder ook voor u van toepassing. Deze beslissing luidt als volgt:

"Er wordt vastgesteld dat wat u betreft de status van subsidiaire bescherming dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/5 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last?

Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “*Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde

burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Irak nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Irak afkomstig asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Basra actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het CGVS heeft vastgesteld dat u doelbewust foutieve verklaringen heeft afgelegd en derhalve het CGVS heeft misleid bij uw asielaanvraag van 6 februari 2015. U heeft immers opzettelijk foutieve verklaringen afgelegd over de toestand van uw echtgenoot. Eveneens heeft u valse verklaringen afgelegd over uw werkelijke verblijfplaats, waardoor de status van subsidiaire beschermde u valselijk is toegekend. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat er voor u ooit een reëel risico op ernstige schade heeft bestaan.

Daarboven heeft u het CGVS niet weten te overtuigen van het tegendeel van deze bevindingen ten tijde van het gehoor op 5 april 2017. Toen u specifiek werd geconfronteerd met de nieuwe elementen uit het visumdossier van uw zoon F.(...) die er duidelijk op wijzen dat u voor uw komst in de VAE heeft verbleven, bleef u dit stelselmatig ontkennen (gehoorverslag CGVS, dd. 5/4/2017, p. 3, p. 6 en p. 8-13). Pas toen u werd geconfronteerd met de interne inconsistentie van uw asielrelaas gaf u toe dat u wel degelijk in de VAE heeft verbleven (CGVS, p. 11-12. U en uw man hadden tenslotte werk in de VAE (CGVS, p. 3-4 en p. 11-12). Uw zoon K.(...) is ook in 2005 in Ajman geboren, zijnde één van de emiraten die toebehoren aan de VAE. Naderhand zou uw man wel definitief Irak hebben verlaten, maar zou u nog wel regelmatig naar Irak afreizen (CGVS, p. 12). Kort daarna heeft u dit zelfde weer verklaard in een andere context (CGVS, p. 13). Waarom u vervolgens nog naar Irak zou gaan als u daar eerder van bent weggevlucht, kon u echter niet verklaren (CGVS, p. 12-13). Naderhand verklaarde u ook al niet meer in Irak woonachtig te zijn geweest sinds de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 (CGVS, p. 12). Toen u gevraagd werd wat u dan nog in Irak zou hebben gedaan na die tijd, gaf u aan dat er niets voor u was om nog daar te blijven (CGVS, p. 12). Eerder verklaarde u ook al geen familie meer te hebben in Irak, zelfs geen verwanten. U zou bovendien op gespannen voet leven met uw schoonfamilie (CGVS, p. 5). Hoewel u bevestigd niet meer in Irak gewoond te hebben sinds 2003, blijft u uitschijnen dat Basra in Irak wel degelijk uw gewoontelijke verblijfplaats was voor uw komst naar België. U kan dit echter op geen enkele manier staven. Daarboven blijft u steeds vage en nietszeggende antwoorden geven of antwoord u volledig naast de kwestie (CGVS, p. 7-13). Toen u bijvoorbeeld werd gevraagd hoe lang u voor uw komst naar België in de VAE heeft verbleven, gaf u aan hoe lang u in Italië en België verbleef en begint u over de gebeurtenissen tijdens uw reis (CGVS, p. 7). Uit niets blijkt bijgevolg dat u uw gewoontelijke woonplaats bleef behouden in Irak.

Voorts dient er te worden aangestipt dat in de eerdere beslissing om u het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen ook nadrukkelijk de twijfel werd geuit over uw beweerde recente herkomst uit Basra en uw soennitische identiteit, daar de stam A.(...) M.(...) tot een van de grootse sjjiitische stammen behoort in het zuiden van Irak (zie beslissing CGVS 1511029, dd. 31/7/2015). Bij de beoordeling van uw asielaanvraag werd u het voordeel van de twijfel toegekend omwille van het uiterst kwetsbare profiel dat u leek te hebben als alleenstaande vrouw zonder netwerk om op terug te vallen. Nu blijkt dat u middels gezinshereniging weer met uw man samen leeft, doet afbreuk aan uw vermeende kwetsbaarheid. Het feit dat u zo snel documenten uit Basra kon krijgen voor de asielaanvraag van uw zoon F.(...), toont aan dat u wel degelijk over een netwerk beschikt in Irak. U hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u uw man alles liet regelen en dat u niet met uw schoonfamilie spreekt (CGVS, p. 5). U zou zelfs een slechte relatie hebben met uw man, omdat hij het voor zijn familie opneemt. Uw schoonbroer zou u hebben verkracht op aandringen van uw schoonzus (CGVS, p. 4). Afgezien van het feit dat u hier niet het minste bewijs van voorlegt, zijn uw handelingen volstrekt in tegenspraak met uw bewering. U heeft immers gezinshereniging aangevraagd voor uw man, terwijl u verklaard heeft uw man om deze reden te haten (CGVS, op. 5). Ook zou u steeds bij uw schoonfamilie gegaan zijn als u naar Basra terugkeerde (CGVS, p. 13). Nochtans zou juist uw werk als muzikant en danseres de aanleiding hebben gegeven voor uw eerdere vertrek uit Irak

in 2003 en uw problemen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 5). Het feit dat u geenszins een alleenstaande vrouw zonder netwerk in Irak blijkt te zijn, noopt het CGVS ertoe om uw risico op het lijden van ernstige schade door willekeurig geweld in Irak te beoordelen in het licht van deze nieuwe bevindingen. Temeer nu ook met zekerheid vast staat dat u ook al ettelijke jaren niet meer in Irak verbleef voor uw komst naar België.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat er ook geen gronden bestaan die alsnog aanleiding zouden kunnen geven voor het toekennen van het vluchtelingenstatus, noch het statuut van subsidiair beschermde op basis van een reëel persoonlijk risico op het lijden van ernstige schade. Gevraagd naar uw huidige vrees ten aanzien van Irak, herhaalt u immers dezelfde gronden die eerder ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS, p. 5). Uw twistpunten met uw schoonfamilie zijn van gemeenschappelijke aard en vallen derhalve buiten het bestek van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Uw ID kaart en nationaliteitsbewijs tonen enkel identiteit en plaats van geboorte, die op zich niet worden betwist. Daarnaast hebben documenten ook geen bewijskracht op zichzelf en kunnen zij alleen geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude).

Tot slot blijkt u over zeer ruime financiële middelen te beschikken (CGVS, p. 9). Ook heeft u een stabiele verblijfsstatus in de VAE op basis van de onderneming in de VAE waar uw echtgenoot directeur-partner in is (zie visumdossier F.(...)). Toen u werd gevraagd waarom u de VAE heeft verlaten, gaf u er aan er niet meer te kunnen wonen. U verklaarde dat u er geen bescherming geniet. Gevraagd naar meer verduidelijking, bleef het enkel bij de speculatie dat u mogelijk het land zou worden uitgezet als uw schoonzus een klacht tegen u zou indienen (CGVS, p. 13).

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Uit het bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat de status van subsidiaire bescherming ten aanzien van u kan worden opgeheven op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gevraagd naar een eventuele vrees die u actueel dient te koesteren ten aanzien van Irak, bleef u immers dezelfde motieven herhalen waarvan het CGVS al bij uw eerdere asielaanvraag omstandig de ongeloofwaardigheid ervan heeft aangetoond. Evenmin zijn er nieuwe elementen aangehaald die tot een andere appreciatie aanleiding zou kunnen geven (CGVS, p. 13)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker geeft de motieven van de bestreden beslissing en de door hem geschonden geachte bepalingen *in extenso* weer en vervolgt met een aantal theoretische beschouwingen over de erkenningsgronden uit het Vluchtelingenverdrag en het geloofwaardigheidsonderzoek. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging in Irak omwille van zijn problemen. Tevens meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Volgens verzoeker werd zijn asielrelaas ongelooftwaardig bevonden, maar werd bij de beoordeling geen rekening gehouden met het feit dat hij erg verward en getraumatiseerd is. Verzoeker stipt ook aan dat het belangrijk is om rekening te houden met de context van de asielaanvraag.

Verzoeker lijkt van oordeel dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag niet eens heeft onderzocht en louter naar de beslissing van zijn moeder heeft verwezen om zijn asielaanvraag af te wijzen, hetgeen volgens hem niet getuigt van een deugdelijk onderzoek.

Specifiek met betrekking tot de beslissing in hoofde van zijn moeder, benadrukt verzoeker dat zij niet in de Verenigde Arabische Emiraten woonde, maar als artieste pendelde om aldaar te werken terwijl haar werkelijke verblijfplaats Basra was. Verzoeker benadrukt ook dat zijn moeder thans alleen in België verblijft met haar kinderen omdat haar echtgenoot niet langer in België verblijft en zij met hem geen contact meer heeft. Hierdoor heeft zijn moeder het profiel van een alleenstaande vrouw met kinderen zonder netwerk om in Irak op terug te vallen. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal er ten onrechte vanuit dat zijn moeder over ruime financiële middelen beschikt omdat zij als poetsvrouw werkt voor het OCMW van Lint. De stelling van de commissaris-generaal, dat zij over ruime financiële middelen zou beschikken, is geheel ongegrond, zo meent verzoeker.

Wat de situatie in Irak betreft, citeert verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en betreffende de situatie in Bagdad (*sic*) haalt verzoeker een reeks uittreksels van het 'European Country of Origin Information Network' (www.ecoi.net) aan die veiligheidsincidenten beschrijven in 2015 en 2016, die hoofdzakelijk in Bagdad te situeren zijn. De situatie is van die aard, zo oppert verzoeker, dat hij een ernstig risico loopt voor zijn leven of om mishandeld te worden waardoor hij als vluchteling zou moeten worden erkend, of hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Verzoeker beweert dat er een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM indien men hem zou terugsturen naar Irak. Verzoeker benadrukt dat het voor hem ook onmogelijk is om zich te hervestigen in Irak. Verzoeker besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan haar nota met opmerkingen van 13 juli 2017 voegt de verwerende partij de beslissing toe van 30 juli 2015 waarbij aan de moeder van verzoeker de subsidiaire bescherming werd toegekend, de gehoorverslagen van verzoekers moeder van 24 juni 2015 en van 5 april 2017, de 'COI Focus Irak betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak' van 4 februari 2017, de 'COI Focus Irak betreffende de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer' van 12 juli 2016 en de 'COI Focus Irak betreffende corruptie en documentfraude' van 8 maart 2016 (Nota met Opmerkingen, bijlagen 1-6).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 15 juni 2018 voegt de verwerende partij de 'COI Focus Irak betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak' toe van 28 februari 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, wordt erop gewezen dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde problemen als zijn moeder, maar dat de status van subsidiair beschermde van verzoekers

moeder werd opgeheven, waardoor er geen reden meer is om aan verzoeker internationale bescherming te verlenen. Vervolgens wordt de opheffingsbeslissing geciteerd die op basis van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers moeder werd genomen.

In deze beslissing wordt in de eerste plaats uitgebreid ingegaan op de veiligheidssituatie in zuid-Irak en specifiek in de provincie Basra, waarbij wordt besloten dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt aangestipt dat de moeder van verzoeker bij haar asielaanvraag doelbewust foutieve verklaringen heeft afgelegd over de toestand van haar echtgenoot en over haar werkelijke verblijfplaats. Uit het visumdossier van verzoeker was gebleken dat zijn moeder in de Verenigde Arabische Emiraten (hierna: de VAE) had verbleven. Zo bleek haar zoon K. in Ajman geboren te zijn en verklaarde verzoekers moeder sedert de val van Saddam Hussein niet meer in Irak woonachtig te zijn geweest en geen verwanten meer te hebben in Irak.

De commissaris-generaal stipt ook aan dat reeds bij de beslissing, waarbij aan verzoekers moeder de subsidiaire bescherming werd toegekend, twijfels werden geuit over haar recente herkomst uit Basra en over haar beweerde soennitische achtergrond, maar door toepassing van het voordeel van de twijfel werd bescherming toegekend omwille van het kwetsbare profiel dat zij leek te hebben als alleenstaande vrouw met kinderen zonder netwerk. Nochtans, zo luidt de opheffingsbeslissing, bleek verzoekers moeder nadien via gezinshereniging met haar man samen te leven. In de beslissing wordt gesteld dat het risico op ernstige schade opnieuw dient te worden beoordeeld in het licht van deze nieuwe bevindingen.

De commissaris-generaal constateert dat er geen gronden bestaan die aanleiding kunnen geven tot de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiair beschermde en dat de neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Tevens wordt gewezen op de ruime financiële middelen van de moeder van verzoeker en haar stabiele verblijfsstatus in de VAE.

De commissaris-generaal concludeert dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire bescherming aan de moeder van verzoeker werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, waardoor deze werd opgeheven.

2.5.2. Samen met de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker een hele reeks bepalingen geschonden acht, maar in zijn middel verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden werden. Zo verzuimt verzoeker onder andere om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 48/2 en 57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 27 van het KB CGVS zou schenden, zodat de schending van deze bepalingen niet deugdelijk wordt aangevoerd.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. X).

2.5.5. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag vreesde om bij een terugkeer naar Irak, net als zijn broer, ontvoerd te worden omwille van de activiteiten van zijn vader (AD, stuk 12, Vragenlijst CGVS, 3 mei 2016, vragen 4 en 5). Deze asielmotieven stemmen overeen met de redenen die verzoekers moeder initieel opgaf om Irak destijds te verlaten. Verzoekers moeder had immers verklaard dat haar echtgenoot bedreigd werd en haar zoon op straat werd ontvoerd (Nota met Opmerkingen, bijlage 2, gehoorverslag CGVS moeder 24 juni 2015, p. 30-31).

2.5.7. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoekers moeder op 30 juli 2015 een beslissing trof tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven, maar haar wel de subsidiaire beschermingsstatus toekende omwille van haar profiel als alleenstaande vrouw met kinderen zonder netwerk. Omwille van een aantal elementen die een ander licht wierpen op haar verblijfplaatsen en haar profiel, werd de verleende subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal op 18 mei 2017 opgeheven. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 2 juli 2018 (RvV 2 juli 2018, nr. X). Bijgevolg is in rechte komen vast te staan dat de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers moeder werd geweigerd en de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven.

2.5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zichzelf enigszins tegenspreekt doordat hij enerzijds stelt dat de weigeringsbeslissing gestoeld zou zijn op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, terwijl hij anderzijds meent dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag niet eens onderzocht heeft en louter verwijst naar de beslissing van zijn moeder.

2.5.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat verzoeker zich baseert op de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven van zijn moeder. Tevens werd vastgesteld dat de subsidiaire bescherming in hoofde van zijn moeder werd opgeheven waardoor er geen reden meer bestaat om aan verzoeker internationale bescherming te verlenen. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in om deze pertinente overwegingen, die gestoeld zijn op een doorgedreven onderzoek van de situatie van verzoekers moeder, om te buigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissing geen blijf geeft van een deugdelijk onderzoek, zoals hij beweert, aangezien hij geen concrete elementen aanreikt die niet zouden zijn onderzocht.

2.5.10. Verzoeker heeft in elk geval niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, zodat hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker meent weliswaar dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij verward en getraumatiseerd is, maar er ligt geen enkel bewijs voor van deze verwarring of dit trauma.

2.5.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling is nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet dat op zijn beurt de omzetting vormt van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) blijkt echter dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* of nog dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35), zodat niet alle vormen van onmenselijke of vernederende behandelingen in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt in dit verband het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming

van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.12. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de asielmotieven, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Naar aanleiding van de opheffingsbeslissing die op 18 mei 2017 in hoofde van zijn moeder werd genomen, beweert verzoeker thans dat zij niet in de VAE woonde, maar dat haar werkelijke verblijfplaats Basra was. Het gegeven dat verzoeker en zijn moeder geruime tijd in de VAE hebben verbleven, werpt een ander licht op hun nood aan internationale bescherming. In de beslissing wordt evenwel nergens betwist dat verzoeker en zijn moeder oorspronkelijk afkomstig zijn uit Basra in zuid-Irak. Daarom werd ook een uitvoerig onderzoek gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Basra, die middels bijkomende informatie, die aan de nota met opmerkingen en aan de aanvullende nota werd toegevoegd, stelselmatig werd *geüpdatet*. Verzoeker heeft dus geen belang bij zijn kritiek. Daarnaast uit verzoeker een aantal loutere affirmaties over zijn moeder, die volgens hem wel degelijk als alleenstaande beschouwd zou moeten worden, en over haar financiële situatie, maar hij brengt geen stukken aan ter staving van deze beweringen. Uit het gehoor van verzoeker blijkt immers dat zijn moeder, die hem vergezelde tijdens zijn interview, bevestigde dat zij haar echtgenoot naar België had overgebracht in het kader van gezinshereniging en dat het gezin hier eindelijk rust had gevonden (AD, stuk5, gehoorverslag CGVS, 17 januari 2017, p. 8-9). Verzoeker kan dus bezwaarlijk volhouden dat zijn moeder het profiel zou hebben van een alleenstaande vrouw.

2.5.14. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker in zijn middel in de eerste plaats naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. De Raad benadrukt dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft vervolgens in zijn middel een reeks uittreksels weer van het ‘European Country of Origin Information Network’ (www.ecoi.net) die veiligheidsincidenten beschrijven in 2015 en 2016, die hoofdzakelijk in Bagdad plaatsvonden. Aangezien verzoeker zelf te kennen gaf dat hij uit Basra in zuid-Irak afkomstig is, is de door hem aangeleverde informatie niet dienstig om het reëel risico op ernstige schade te beoordelen.

2.5.15. Uit de actuele informatie uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal (Aanvullende nota, ‘COI Focus Irak De veiligheidssituatie in Zuid-Irak’, 28 februari 2018) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak zijn niet rechtstreeks verwickeld geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Het meeste geweld is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. De zwaarste aanslag vond plaats op 14 september 2017 in Nasiriya en kost 84 personen het leven. In de overwegend sjiitische zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen. Uit deze gegevens blijkt niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Basra in zuid-Irak zal worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het aanwezige willekeurige geweld.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet en evenmin van de overige geschonden geachte bepalingen uit de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou

hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing het gevolg is van willekeur.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN